

Список використаних джерел:

1. Руженцева В. І. Політико-ідеологічні ідентифікації українського студентства: фактори впливу // Український соціум. – 2005.
2. Ташенко А.К. Моделі соціалізації молоді в сучасному суспільстві // Соціальні технології. Актуальні проблеми теорії та практики. Міжвузівський збірник наукових праць. Вип. 12. – Київ. - 2007. - С. 88-99.
3. Лукашевич М.П. Особливості соціалізації української молоді в сучасних умовах // Теорія і практика управління соціальними системами: філософія, психологія, педагогіка, соціологія. - № 4. - 2009. - С. 34-36.
4. Соціологія. За ред. Піча В.М. – Київ : “Каравела”, 1999, 2000. Львів, 2004.
5. Молодіжна політика в Україні: аспекти державного та громадського розвитку. – К., 2002. – 15 с.

Станчева Є.І.,
курсант 2-го курсу факультету № 2
навчального взводу ГБ-433
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

науковий керівник –
доцент кафедри філософії та політології
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат психологічних наук, доцент
Шинкаренко І.О.

ПСИХОЛОГІЯ НЕПОВНОЛІТНІХ ПРАВОПОРУШНИКІВ

Особистість неповнолітнього злочинця.

Неповнолітній порушник закону – особливий, найбільш важкий об’єкт виховання та перевиховання.

Виправлення та перевиховання – творчий процес цілеспрямованого позитивного впливу на розум, волю та почуття неповнолітнього. Застосування тих самих прийомів, методів, шаблонів, що й до дорослих правопорушників, неприпустимі і можуть нанести тільки шкоди. Які б позитивні і корисні не були поради та досвід інших, вони навряд чи можуть повністю компенсувати відсутність власного досвіду та життєвих спостережень.

Вік (у психології) – категорія, яка слугує для позначення тимчасових характеристик індивідуального розвитку. Перша спроба системного аналізу категорії психологічного віку належить Л.С. Виготському. Ключовими його характеристиками він уважав соціальну ситуацію розвитку, яка відображає місце дитини в системі суспільних відносин, діяльність дитини, новоутворення в сфері свідомості та особистості. Процес переходу від одного вікового щабля до іншого припускає глибоке перетворення всіх названих структурних компонентів віку і може супроводжуватися більш-менш вираженими конфліктами та протиріччям(віковими кризами).

Вікові кризи – особливі, відносно нетривалі за часом(до року) періоди онтогенезу, які характеризуються різкими психологічними змінами. Вікові кризи можуть виникати при переході людини від однієї вікової категорії до іншої дитячому віці виділяють «кризу першого року життя», «кризу трьох років», «кризу 6-7 років» та «підліткову кризу» (10-11 років). Зазначені хронологічні границі криз досить умовні, що пояснюються значним розходженням індивідуальних, соціокультурних та інших параметрів.

Поняття вікових особливостей, вікових границь не має абсолютного значення – вікові границі рухливі, мінливі, мають конкретно-історичний характер і не збігаються в різних соціально-економічних умовах розвитку особистості.

У вітчизняній психології прийняття така періодизація віку: дитинство (від народження до 6 років); молодший шкільний вік (6-10 років); підлітковий вік (10-15 років); юність: перший період (старший шкільний вік 15-17 років), другий період (17-21 рік); зрілий вік: перший період (21-35), другий період (35-

60); похилий вік (60-75 років); страчений вік (75-90 років); довгожителі (90 років і більше). Так, у 20-ті рр. ХХ ст. склалися концепції розвитку психіки, орієнтовані на анатомо-фізіологічні зміни організму дитини (П.П. Блонський та ін.). В 70-ті рр. Д.Б. Ельконіним була запропонована вікова періодизація розвитку психіки, заснована на зміні провідної діяльності: гри (дошкільнята), навчання (молодші школярі), інтимна – особистого спілкування (підлітки), навчально-професійної діяльності (юнаки). У 80-ті роки А.В. Петровський запропонував концепцію вікової періодизації розвитку особистості, що визначається типом діяльнісно-опосередкованих відносин індивіда з найбільш референтними для нього групами.

Сучасна наука виділяє два основних етапи формування особистості. По-перше, підлітковий вік – період розвитку дітей від 11-12 до 15 років. По-друге, ранній (або молодший) юнацький вік – приблизно від 15-18 років.

Підлітковий вік — це період інтенсивного формування особистості, збагачення її моральних та інтелектуальних якостей, глибокої зміни психологічної діяльності, удосконалення та перебудови організму. Це вік першого дійсно самостійного вчинку, перших відповідальних рішень, першої серйозної дружби. Але це також і вік, коли проявляється недбале відношення до суспільних вимог, брутальність до старших, цинізм, замкнутість, упертість. Підлітковий вік, мабуть, самий суперечливий і динамічний період життя людини. Людина підліткового віку виявляється, як правило, позбавленою послідовної і твердої лінії поведінки. Звідси її особлива схильність до різного роду впливів, у тому числі й таких, які ведуть із правильного шляху й служать причиною іноді серйозних помилок і відхилень від суспільної моралі, призводять до моральних зривів і падінь особистості.

Вчасно попередити ці зриви й падіння – завдання, яке успішно вирішується цілеспрямованим виховним впливом на внутрішній світ і поведінку підлітка, для того щоб як найшвидше виробити в нього здатність діяти в різних життєвих ситуаціях як зріла й свідома особистість.

Також слід зазначити, що виховуючи підростаюче покоління, необхідно формувати почуття відповідальності, самоконтролю, уміння оцінювати свої вчинки. Відповідальна поведінка – це саме система таких дій і вчинків, які засновані на неухильному дотриманні правил і норм поведінки.

Зазвичай уже в дитячі роки людина починає осягати зміст елементарних суспільних заборону дошкільному віці зачатки дисципліни формуються з позицій поваги до вимог і заборон старших молодшому підлітковому віці формуються основи свідомого виконання своїх обов'язків і пов'язаною з ними необхідністю зважати на суспільні табу. Здатність передбачати наслідки за свої дії формується вже старшому підлітковому та молодшому юнацькому віці цьому віці також вже спостерігаються випадки коли прояву нелюдності, аморальності, протиправного змісту.

У цілому ж, говорячи про відповідальність, не можна забувати, що мається на увазі вік неповної соціальної зрілості. Цей факт в остаточному підсумку й визначає особливості призначення та виконання покарання в порівнянні з дорослими.

Сучасний кримінальний закон визнає сам факт неповноліття чинником, який пом'якшує відповідальність. Він ставить обов'язок суду найбільш уважно та обережно підходити до призначення покарання неповнолітнім. Суду також надано право відносно осіб, які вчинили злочин у віці до вісімнадцяти років, вирішувати питання примусових заходів перевиховання характеру замість кримінального покарання.

Отже, можна зробити висновок, що під час формування особистості як чесної та відповідальної людини за свої вчинки. Біля неї повинні бути люди які можуть її направити на вірний шлях та сприяти формуванні свідомості. Тому що в цей період психіка людини є найбільш вразливою.

Список використаних джерел:

1. Бочелюк В.Й. Юридична психологія : Навч. посібник. – Центр учбової літератури, 2010.

2. Бедь В.В. Юридична психологія : Навч. посіб. – [Електронний ресурс].
– Режим доступу: <http://www.vuzlib.su/books>.

Цимбал В.В.,
курсант 2-го курсу факультету № 2
навчального взводу ГБ-432
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

науковий керівник –
доцент кафедри філософії та політології
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат психологічних наук, доцент
Шинкаренко І.О.

ПСИХОЛОГІЧНА ПІДГОТОВКА ПРАЦІВНИКА МВС

Останнім часом періодично виникають ситуації, коли професійна діяльність різних підрозділів поліції, що спрямована на охорону громадського порядку, боротьбу із злочинністю, захист прав, свобод, життя і майна громадян і охорону інтересів держави, порушується раптовим ускладненням оперативних ситуацій. Звичні умови діяльності змінюють природні і технічні катастрофи, епідемії, епізоотії, масові заворушення, соціальні катаклізми, і, навіть, інколи, ведення бойових дій.

Вони за власними вимірами значно порушують межі звичних норм, примушуючи використовувати неординарні та надзвичайні методи та прийоми роботи, в тому числі й спілкування працівників поліції з громадянами.

У зв'язку з цим необхідно визначити роль впливу екстремальних факторів на морально-психологічний стан працівника поліції, наголосивши на особливості його спілкування в цих умовах.

Формування психологічної готовності повинно забезпечуватися за допомогою цілеспрямованого та систематизованого комплексу заходів, що